

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Μάρτυρ Βίτων, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Μόδεστος καὶ Κρησκεντία*

† 15η Ἰουνίου 303

Στίχοι.

Πάνυ νεαρᾶ ἡλικία ὁ Βίτων

Τὸν ἀρχαῖον θείοις ἄθλοισι εἶλεν ὄφιν.

Δεκάτῃ ἡδὲ πέμπτῃ Βίτων βίοτιοιο εὗρε πέρας.

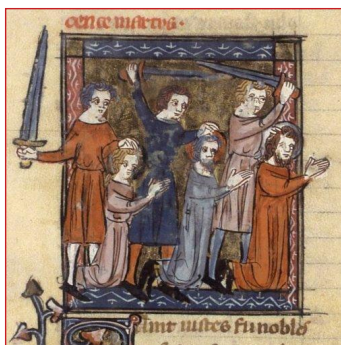
Ὁ Ἅγιος Βίτων (ἢ Γκὺ) ἀνήκει στὸ χορὸ τῶν Μαρτύρων καὶ εἶναι ἄγνωστος στοὺς Συναξαριστὲς τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Κατήγετο ἀπὸ πλοῦσια καὶ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Σικελίας. **Ὁ** πατέρας του ὠνομαζόταν Χυλᾶς καὶ ἦταν εἰδωλολάτρης. **Ὁ** Βίτων ὁμως εἶχε τὴν εὐλογία νὰ ἔχη ὡς παιδαγωγὸ ἓναν Χριστιανό, τὸν Μόδεστο, καὶ νὰ ἔχη ἀνατεθῆ ἢ ἀνατροφή του στὴν Χριστιανὴ Κρησκεντία. **Ἔτσι**, μεγάλωνε μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα τελείας ἀποστροφῆς τῶν εἰδώλων καὶ πλήρους ἀφοσιώσεως στὴν Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Βαπτίσθηκε ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατέρα του καὶ μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλό του, ξεχώριζε μεταξὺ τῶν ἀπίστων καὶ κέρδιζε πολλὰς ψυχὰς γιὰ τὸν Κύριο. **Μὲ** τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας καὶ μὲ τὶς προσευχὰς του τυφλοὶ ἀποκτοῦσαν τὸ φῶς τους, οἱ ἀσθενεῖς τὴν ὑγεία τους καὶ οἱ δαιμονισμένοι τὴν ἐλευθερία τους ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ διαβόλου.

* * *

Μαρτύριο τῶν Ἁγίων Βίτωνος,
Μοδέστου καὶ Κρησεντίας.
Γαλλικὸ χειρόγραφο. ΙΔ' αἰ.

υἱός του ἦταν Χριστιανός. **Θ**ὰ ἔπρεπε νὰ συλληφθῆ καὶ νὰ τιμωρηθῆ, ἐκτὸς ἔαν τὸν πείσῃ ὁ ἴδιος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν λατρεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ στὴν θρησκεία τῆς αὐτοκρατορίας. **Ο** Χυλᾶς ὑποσχέθηκε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ Διοικητοῦ.

Πράγματι χρησιμοποίησε ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ δελεάσῃ καὶ νὰ φέρῃ μὲ τὸ μέρος του τὸν Βίωνα. **Ε**παιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὸ παιδί του μὲ δάκρυα, τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ ὄχι μόνον ὅλα τὰ πλούτη, τῶν ὁποίων ἦταν ἐκεῖνος ὁ μοναδικὸς κληρονόμος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ του. **Θ**ὰ δυσφημοῦσε τὴν οἰκογένειά του καὶ θὰ προκαλοῦσε στὸν ἴδιο μεγάλη θλίψι, ἡ ὁποία σύντομα θὰ τὸν ὠδηγοῦσε στὸν θάνατο. **Π**ροσεπάθησε δὲ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ περιφρονῆσῃ τὴν πίστι στὸν Χριστό, ὁ Ὅποιος ἀπέθανε μὲ ἀτιμωτικὸ θάνατο ἐπάνω σὲ ἓναν σταυρό.

Ολα αὐτὰ δὲν ἐπηρεάσαν τὸν Βίωνα καί, ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν ἀνοησία τῆς εἰδωλολατρίας, προσεπάθησε μὲ ἐπιχειρήματα νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά του. **Τ**ὸν διαβεβαίωσε δέ, ὅτι οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε ἀπειλές, οὔτε ἀπώλειες ἀγαθῶν, οὔτε τὰ πιὸ σκληρὰ βασανιστήρια, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ θάνατος ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν χωρίσουν ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Οταν ὁ Βαλεριανὸς ἔμαθε τὴν ἀποτυχία τοῦ Χυλᾶ νὰ μεταπείσῃ τὸν Βίωνα καὶ ὅτι ὁ νεαρὸς Χριστιανὸς συνεχίζει νὰ διαδίδῃ τὸν Χριστιανισμὸ μὲ τὰ Θαύματά του, διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν φέρουν ἐνώπιόν του στὸ δικαστήριον. **Τ**ότε ἐρώτησε τὸν Βίωνα γιὰτί, ἂν καὶ εἶναι ἓνα παιδί, ἀντιστεκόταν στὰ θελήματα τοῦ πατέρα του, καὶ δὲν ὑποτασσόταν στοὺς αὐτοκρατορικοὺς νόμους, καὶ μήπως δὲν ἐγνώριζε ὅτι αὐτός, ὁ Βαλεριανός, εἶχε διαταγῆ νὰ τιμωρῆσῃ σκληρὰ ἀκόμη καὶ μὲ θάνατο ὅσους ἐπιμένουν στὴν ἰδική τους γνώμη.

Τὸ παιδί ἀπάντησε, ὅτι δὲν κάνει παρακοὴ οὔτε στοὺς νόμους οὔτε στὸν πατέρα του, ἀλλὰ κάνει ὑπακοὴ στὸν Θεό, ποῦ εἶναι ὁ ἀνώτα-

τος Κύριός του και ὁ πρῶτος Πατέρας του· ὅσο δὲ γιὰ τὶς τιμωρίες, θὰ τὶς ὑπέμενε εὐχαρίστως, προκειμένου νὰ μὴ λατρεύη τοὺς δαίμονες, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Χυλᾶς, ὁ ὁποῖος ἦταν παρῶν, εἶπε μὲ πόνο ὅτι ἦταν πολὺ δυστυχισμένος, διότι εἶχε ἓνα παιδὶ τόσο ἀνόητο, ὥστε νὰ χαθῆ ἔξ αιτίας τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης του. **Ἀ**λλὰ ὁ Βίτων ἀπήντησε ὅτι, προκειμένου γιὰ τὴν σωτηρία του, παραμένει πιστὸς σὲ Ἐκεῖνον, ὁ Ὁποῖος ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὴν ζωὴ, θὰ τοῦ ἔδινε ἐπίσης καὶ τὴν αἰώνια δόξα.

Ὁ Διοικητὴς ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ διέταξε νὰ δώσουν στὸν Βίτωνα μερικὸς ραβδισμοὺς, ὅπως καὶ ἔγινε, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ ὁ Μάρτυρας οὔτε τὸ θάρρος οὔτε νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασί του. **Ὁ** Διοικητὴς τότε διέταξε νὰ τὸν γυμνώσουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν. **Τ**ὰ χέρια ὅμως τῶν δημίων ἔχασαν τὴν δύναμί τους καὶ παρέλυσαν. **Τ**ὸ ἴδιο ἔπαθε καὶ τὸ χέρι τοῦ Βαλεριανοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε σηκώσει γιὰ νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὴν ἀπόφασί του κατὰ τοῦ Μάρτυρος.

Τότε ὁ δικαστὴς ἐφώνησε, ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς ἦταν μάγος καὶ χρησιμοποιεῖ μάγια. **Ὁ** Ἅγιος ἀπάντησε, ὅτι δὲν ἦταν μάγος, καὶ δὲν ἐγνώριζε καθόλου μάγια, παρὰ μόνο νὰ δοξάζῃ καὶ νὰ εὐλογῇ τὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὁποῖος εἶναι ὁ Παντοδύναμος Κύριος ὅλων τῶν πλασμάτων.

Ὁ Ἅγιος στὴν συνέχεια ἐθεράπευσε τοὺς διῶκτες του, γιὰ νὰ φανερώσῃ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι Πνεῦμα ἀγαθωσύνης καὶ πραότητος καὶ ὅτι οἱ ἀληθινοὶ μαθητὲς Του ἀγαποῦν ὅλους, ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθροὺς τους.

Τὸ Θαῦμα ἐνόηλησε τὸν Βαλεριανό, καὶ παρέδωσε τὸν Βίτωνα στὸν πατέρα του, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ κάνῃ τὰ πάντα, ὥστε ὁ Ἅγιος νὰ ἀλλάξῃ αἰσθήματα. **Ὁ** πατέρας τότε, φανταζόμενος ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος ἦταν νὰ σπρώξῃ τὸν Μάρτυρα στὶς ἡδονές, προσεπάθησε νὰ τοῦ μαλακώσῃ τὴν καρδιὰ μὲ πολλὰ χάδια. **Τ**οῦ πρόσφερε πλουσιώτερο φαγητὸ καὶ δημιούργησε μὲ ἐορτὲς καὶ χοροὺς νέο περιβάλλον γιὰ τὸν Ἅγιο, τὸν ὁποῖον παρέδωσε σὲ νεαρὲς δοῦλες, γιὰ νὰ τὸν διαφθείρουν. **Ὁ** νεαρὸς Ἅγιος ὑπέφερε καὶ ἀναστέναζε μέσα σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς παγίδες. **Μ**ὲ δάκρυα ἀνύψωνε τὴν καρδιὰ του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ κραυγὲς ἔλεγε στὸν Θεό: **«Καρδιὰν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην μὴ περιφρονήσης καὶ μὴ ἐγκαταλείψης, Κύριε».**

Μέσα στὸ πολυτελὲς δωμάτιο, ὅπου τὸν ὑποχρέωναν νὰ ζῆ, μόλις ἔκανε τὴν προσευχὴ του αὐτῆ, γέμισε τὸ σπίτι ἓνα οὐράνιο Φῶς καὶ ἀπὸ μία ὑπέροχη εὐωδία, καὶ ἐμφανίσθηκαν δώδεκα λίθοι τοῦ ἰδίου χρώματος καὶ μὲ τὴν ἴδια θαυμαστὴ λάμψι. **Οἱ** ὑπηρέτες βλέποντες τὸ Θαῦμα, ἐφώνησαν ἀπὸ θαυμασμό, ἀφοῦ ποτὲ δὲν εἶχαν ἰδεῖ κάτι παρόμοιο, στοὺς δικούς τους ναοὺς. **Ὁ** Χυλᾶς ἔτρεξε νὰ ἰδῆ τὶ

συνέβαινε στο δωμάτιο του υιού του. Ἀντίκρουσε δώδεκα Ἀγγέλους ἀνεκφράστου ὁμορφιάς καὶ λαμπρότητας καὶ τότε ἔμεινε τυφλός, νοιώθων συνάμα ἓναν ἀνυπόφορο πόνο στους ὀφθαλμούς. Πῆγε ἀμέσως νὰ ἀναζητήσῃ θεραπεία στὸν ναὸ τοῦ Δία, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἔπρεπε νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτό του στὸν υἱό του, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φῶς του, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει ἢ περιέργεια καὶ ἢ ἀπιστία του. **Ὁ** Βίτων, ἂν καὶ ἐγνώριζε καλά, ὅτι οὔτε ἡ τόσο μεγάλη αὐτὴ εὐεργεσία θὰ ἄλλαζε τὸν πατέρα του, προκειμένου νὰ φανερώσῃ τὴν ἄπειρη δύναμι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κερδίσῃ μερικὸς ἀπὸ τοὺς παρευρισκόμενους στὴν ἀληθινὴ Πίστι, ἔβαλε τὸ χέρι του στους ὀφθαλμούς τοῦ πατέρα του, προσευχόμενος: **«Κύριε, Σὺ, ὁ Ὅποῖος ἔδωσες τὴν ὄρασι εἰς τὸν ἐκ γενετῆς τυφλό, δώσε τὴν ἐπίσης εἰς τὸν πατέρα μου, γιὰ νὰ ἀποστομαθοῦν οἱ ἐχθροὶ Σου καὶ νὰ πληρωθοῦν χαρᾶς ὅσοι ὁμολογοῦν τὸ ὄνομά Σου».** **Ἐ**θεράπευσε τὸν πατέρα του, καταπραΰνων ὅλους τοὺς πόνους του, καὶ δίδων πάλι εἰς αὐτὸν τὸ φῶς του.

Αὐτὸ τὸ Θαῦμα ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸν σκληρὸν αὐτὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος εἶχε φόβο μήπως χάσει τὰ ἀγαθὰ του, νὰ παρακινήτῃ τὸν Διοικητὴ νὰ βασανίζῃ τὸ παιδί του, καὶ νὰ σχεδιάζῃ ἀκόμη καὶ τὸ θάνατό του.

* * *

Τότε Ἄγγελος Κυρίου ἐφανίσθηκε στὸν παιδαγωγὸ τοῦ Βίτωνος, Μόδεστο, ἀναγγέλων εἰς αὐτόν, ὅτι ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ πάρῃ τὸν νέον μαζί του, καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴν Ἰταλία. **Τ**οὺς ὠδήγησε μαζί μὲ τὴν Κρησκεντία στὴν Νεάπολι, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Σιλάρεως. **Ὅ**σο καιρὸ ἔμειναν ἐκεῖ, δοξολογοῦντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεό, τοὺς μετέφερε τροφὴ ἕνας ἀετός. **Ἐ**πειδὴ ὅμως ὁ Βίτων ἔκανε μεγάλα Θαύματα, καὶ οἱ δαιμονισμένοι διέδιδαν τὴν παρουσία του, γρήγορα ἐγίνε γνωστός, καὶ ἔτρεχαν πρὸς αὐτὸν πολλοί, μεταφέροντες ἀσθενεῖς γιὰ θεραπεία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ υἱὸς τοῦ σκληροῦ διώκτου τῶν Χριστιανῶν Διοκλητιανοῦ ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ δαιμόνιο, τὸ ὁποῖο ἀπάντησε στους μάγους, ὅτι δὲν θὰ ἔφευγε ἂν δὲν ἦρχετο ὁ Βίτων, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο στὴ Λουκανία, νὰ τὸν διώξῃ. **Μ**ὲ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀναζήτησαν καὶ ἔφεραν στὴν Ρώμη τὸν Ἅγιο, μαζί μὲ τὸν Μόδεστο καὶ τὴν Κρησκεντία.

Ὁ Διοκλητιανὸς ἐρώτησε τὸν Ἅγιο, ἐὰν εἶχε τὴν δύναμι νὰ θεραπεύσῃ τὸν υἱό του. **Ἐ**κεῖνος ἀπάντησε, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ ἦταν δυ-

Γλυπτό τοῦ Ἁγίου Βίτωνος ἀπὸ ξύλο φλαμουριάς. Γερμανικὸ Ἐθνικὸ Μουσεῖο Νυρεμβέργη. 1520.

νατὸν χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Διοκλητιανὸς τὸν παρεκάλεσε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν πίστι του στὸν Θεό. Ὁ Βίτων ἐπλησίασε καὶ ἔβαλε τὰ χέρια στὸ κεφάλι τοῦ δαιμονισμένου, καὶ μὲ τὴν δύναμι καὶ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ ἠνάγκασε τὸ δαιμόνιο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτόν. Αὐτὸ ἔγινε μὲ μεγάλο θόρυβο, πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως ἔβριζαν τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες, ἔπεσαν νεκροί.

Ὁ Διοκλητιανός, παρὰ τὴν θεραπεία τοῦ υἱοῦ του, δὲν ἐπίστευσε στὴν δύναμι τοῦ Χριστοῦ, καὶ προσεπάθησε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν νεαρὸ Βίτωνα ἀπὸ τὴν πίστι του, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν πλοῦτο, δόξα καὶ ἐγκόσμια ἀγαθά. Τότε ὁ Ἅγιος ἀπάντησε στὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι ὅλα ὅσα τοῦ προσέφερε ἦταν ἀσήμαντα καὶ ὅτι ὁ Χριστός μας ἦταν ἓνας ἀσύγκριτος θησαυρός, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἄφηνε γιὰ τὰ καλὰ ὄλων τῶν αὐτοκρατοριῶν τοῦ κόσμου καὶ ἀφοῦ κατέχει μόνον Αὐτόν, κατέχει τὰ πάντα. Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ εἶπε, ὅτι ὠμίλησε σὰν μικρὸ παιδὶ καὶ τὸν προειδοποίησε, ὅτι ἂν περιφρονοῦσε ὅσα τοῦ προσέφερε, θὰ τὸν ὑπέβαλε σὲ τρομερὰ καὶ ἀνήκουστα βασανιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα τελικὰ θὰ ὑπέκυπτε.

«Ὁμιλῶ ὡς ὑπηρέτης τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ», ἀπήντησε ὁ Βίτων, «μάθε ὅτι τὰ βασανιστήρια δὲν μὲ φοβίζουσιν, ἀλλὰ ἀντιθέτως, τὰ περιμένω μὲ ἀνυπομονησία, γιὰ νὰ ὑποφέρω κάτι γιὰ τὸν Κύριό μου». Ὁ ἀχάριστος καὶ ἄπιστος Αὐτοκράτωρ ἔρριψε στὴν φυλακὴ τὸν Βίτωνα μὲ τοὺς δύο συνοδούς του, φορτωμένους μὲ μία ἀλυσίδα βάρους τριανταπέντε κιλῶν περίπου, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπεται σὲ κανένα νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ἢ νὰ τοὺς δώσῃ κάποια ἀνακούφισι.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, στερημένοι τῆς ἀνθρωπίνης βοήθειας, δέχθηκαν ἐπισκέψεις Ἀγγέλων καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε τὴν φυλακὴ μὲ θεῖο Φῶς καὶ θεῖα εὐωδία, ἐνθαρρύνων τὸν Ἅγιο Βίτωνα καὶ λέγων: «Ἔχε θάρρος, Βίτων, υἱέ μου· μείνε σταθερὸς στὴν πίστι καὶ τὴν διακονία σου σὲ Μένα· θὰ Εἶμαι μαζί σου μέχρι τέλους τῶν ἀγῶνων σου».

Ὄταν ἔμαθε ὁ Διοκλητιανός, ὅτι ἡ φυλακὴ μετατράπηκε γιὰ τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες σὲ τόπο ἀναψυχῆς, διέταξε νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ νὰ ρίξουν τὸν Βίτωνα σὲ φλεγόμενο κλίβανο, ὅπου ὑπῆρχε πίσσα-ρητίνη καὶ λειωμένος μόλυβδος. Ὁ Ἅγιος ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀφοῦ παρεκάλεσε Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διεφύλαξε τοὺς τρεῖς Παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ τῆς Βαβυλῶνος, παρέμεινε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα, καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς ἡ σφοδρότητα τοῦ πυρὸς νὰ κάψῃ οὔτε τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά του, ἀλλ' ἀντιθέτως μέσα στὸν κλίβανο ἀπέκτησε μία νέα ὠραιότητα.

Εἶπε δὲ στὸν Διοκλητιανό: «Εἶναι δυνατόν, ἄθλιε, νὰ μὴν ἀναγνωρίσης τὴν τύφλωσί σου, καὶ τόσα θαύματα νὰ μὴ σὲ πείθουν γιὰ τὴν ὑπέρτατη καὶ ἄπειρη δύναμι τοῦ Θεοῦ τῶν Χριστιανῶν;». Ἄλλ' αὐτὸς πορωμένος, προσέταξε νὰ ρίξουν τὸν Μάρτυρα σὲ φοβερὸ λέοντα, οἱ βρυχηθμοὶ τοῦ ὁποῖου κατατρόμαζαν ὅλους τοὺς παρευρισκόμενους. Τὸ θηρίο ὅμως, ἀντὶ νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰ κατασπαράξῃ τὸν Μάρτυρα, πλησίασε ἤρεμα, θωπεύων αὐτὸν καὶ γλείφων τὰ πόδια του. Αὐτὸ ἐγένε αἰτία τῆς μεταστροφῆς πολλῶν εἰδωλολατρῶν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποδίδων τὸ νέο Θαῦμα σὲ μαγικὴ τέχνη, διέταξε νὰ ἀπλώσουν τοὺς Ἅγιους Βίτωνα, Μόδεστο καὶ Κρησκεντία σὲ βασανιστικὸ ὄργανο, διὰ τοῦ ὁποῖου μὲ σφοδρὴ βιαιότητα τὰ ὀστᾶ τῶν Ἁγίων ἐξαρθρώθηκαν, τὰ νεῦρά τους ἔσπασαν, τὰ δὲ σώματά τους ξεσχίσθηκαν, ὥστε φάνηκαν τὰ σπλάγχχνα τους.

Ἐνῶ ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ καλὸς καὶ ὁ οὐρανὸς καθαρὸς καὶ γαλήνιος, ὁ Ἅγιος Βίτων ἀνέπεμψε τὴν προσευχὴ του κατὰ τὴν διάρκεια τῶν βασανιστηρίων αὐτῶν καὶ ἐξαφνα ὁ ἀέρας ταραχθῆκε, καὶ ἄρχισαν τρομερὲς βροντὲς, ἀστραπὲς καὶ κεραυνοί, τὰ ὁποῖα ἐγέμισαν ὅλους τοὺς παρισταμένους στὸ ἀμφιθέατρο μὲ πολὺ τρόμο. Κεραυνοὶ ἔπεσαν ἐπάνω στοὺς εἰδωλολατρικοὺς ναοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐθάψαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπιά τους πλῆθος εἰδωλολατρῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτωρ κρύφθηκε, γεμᾶτος σύγχυσι καὶ ἀγανάκτησι, βλέπων τὸν ἑαυτὸν του νικημένο ἀπὸ ἓνα παιδί.

* * *

Ἄγγελος Κυρίου τότε κατήλθε ἐξ οὐρανοῦ, ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸ βασανιστικὸ ὄργανο τοὺς Μάρτυρες, ἀποκατέστησε τὴν υἰεΐα τους καὶ τοὺς ἐπανέφερε θαυματουργικὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Σιλάρεως, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκοντο πρὶν μεταφερθοῦν στὴν Ρώμη.

Μόλις ἔφθασαν, ὁ Ἅγιος Βίτων προσευχήθηκε στὸν Κύριο, καὶ τοῦ ἐζήτησε, ἐφ' ὅσον τοὺς ἀνέδειξε νικητὲς στὰ τόσα βασανιστήρια, νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ νὰ τοὺς ἀξιῶσῃ τῆς αἰωνίου δόξης καὶ μακαριότητος. Ἡ προσευχὴ του εἰσακούσθηκε, καὶ οὐράνια φωνὴ τοὺς ἐπληροφοροῦσε, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς ἀνταμοιβῆς τους ἐπλησίασε. Αὐτοὶ δὲ ἀπέδωσαν τὰ ἔργα τους στὴν βοήθεια τῆς θείας Χάριτος.

Ὁταν δὲ ὁ Ἅγιος Βίτων παρεκάλεσε ὅλους τοὺς παρόντας νὰ τὸν ἐνταφιάσουν μαζὶ μὲ τοὺς Ἅγιους συναθλητὲς του στὸν τόπο ἐκεῖνο, τοὺς διεβεβαίωσε, ὅτι μὲ τὴν μεσιτεία του καὶ τῶν συντρόφων του πρὸς τὸν Θεὸ θὰ ἱκανοποιοῦντο ὅλα τὰ αἰτήματά τους γιὰ τὴν σωτη-

Ἄγαλμα
τοῦ Ἁγίου
Βίτωνος στήν
γενέτειρά
του Μασάρα
ντέλ Βάλλο.

ρία τους. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ οἱ ἅγιες ψυχές τους μὲ τιμὴ καὶ δόξα ὠδηγήθηκαν στὸν Οὐρανό, στὶς 15 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 303. Τὰ σώματα αὐτῶν τῶν καλλινίκων Μαρτύρων ἐνταφιάσθηκαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς στὴν περιοχὴ Μαριάνο (Mariano).

Ἀργότερα, τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Βίτωνος μεταφέρθηκε στὴν Ρώμη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου στὴν Γαλλία, ὅπου ἐγίνοντο πολλὰ θαύματα.

Τὸ ἔτος 836 τὰ ἱερὰ Λεῖψανα μεταφέρθηκαν μὲ μεγαλειώδη πομπή στὴ περίφημη Μονὴ τῆς Σαξονίας (la Nouvelle-Corbie), τὴν ὁποῖαν ὀνομάζουν Κόρβεϋ (Corwey). Κατὰ τὴν διάρκειά τῆς μεταφορᾶς αὐτῶν ἔγιναν περισσότερα ἀπὸ τετρακόσια θαύματα.

Ὁ Ἅγιος Βίτων θεωρεῖται ὁ προστάτης τῶν ἡθοποιῶν καὶ τῶν χορευτῶν, ἐπειδὴ θεραπεύει τὴν πάθησι, γνωστὴ στὴν ἰατρικὴ μὲ τὸ ὄνομα «χορὸς τοῦ Ἁγίου Βίτωνος», δηλαδὴ πάθησι μὲ σύμπτωμα τὸν ἀκούσιο τρόμο (τρεμούλα) τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν τοῦ προσώπου καὶ τῶν ἄκρων.

Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Βίτωνος συνέταξε ὁ μακαριστὸς Ἁγιορείτης Μοναχὸς καὶ Ὑμνογράφος Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης.

* * *

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐκ παιδὸς τῷ Σωτῆρι κατηκολούθησας, καὶ μαρτυρίου ἀγῶσι στερβῶς διέπρεψας, ἐναθλήσας ἀνδρικῶς Βίτων μακάριε· ὄθεν ὡς Μάρτυρα Χριστοῦ καὶ γενναῖον Ἀθλητὴν, ὑμνοῦμέν Σε ἐκβοῶντες· Χριστὸν ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*

(*) Βλ. <https://wra9.blogspot.com/2021/07/303.html>. • Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόμος δέκατος - Ἰούνιος, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», σελ. 179-180, Ἀθήνα 2007. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.